Kapittel 22

Legender

Disse legendene er levende i Det mytiske Europa, og vil efter all sannsynlig vise seg — på lang sikt — å ha et visst sannhetsgehalt.

22.1 Lady Bellantina

Dette kvadet[1] blir sunget av sir Velgarde.

The shortest day

A Lady sweet, queen of pure light,
Invited me to Arcadia one nigh,
To ease the pain of my mortal plight,
And she welcomed upon the shortest day.

She gave me her hand, and offered a meal
A feast so bountiful, it could not be real
Oh, such great joy my heart did feel.
As we laughed upon the Shortest Day.

A gift I brought, a blue spruce bough,
It drank from her cup. I know not how
But the branch did grow. It towers now,
And we sang upon the Shortest Day.

Tales we told as the sun dipped low

[1] Hentet fra *Faeries*

An evening of beauty, i could not go
My joy at this lady I attempted to show
We spoke of love upon the Shortest Day.

The Shadows grew, she pulled away.
The table were cleared. She would not stay.
Her gift, a bronze ring, I have this day.
And we wept upon the Shortest Day.

As darkness began to gather might.
The Lady's tears did blur my sight.
She turned on heel and made her flight.
Alone at last, upon the Longest Night.

22.1.1 Feenes jordmor

(Oversatt fra *Faeries*)

Dette er beretningen om hvordan feen Hermone ble født.

> «Der var en gang en meget gammel kvinne, som bodde her i egnen. Hun hadde levet mer enn åtti år, og var viden kjent som en meget dyktig jordmor.
>
> Så hendte det en dag at der kom en gruppe meget stygge, mørke feer, som bad henne komme for å bistå ved fødselen av en av deres egne — i bytte mot nogen gaver, selvsagt (man forstår at feene aldri ber om noe uten å kunne gi gjengjeld).
>
> Dette gikk hun da med på, og ble ført inn i skogen. Der forsvant alle feene under jorden, for å la jordmoren være alene med moren og barnet, og jordmoren skjønte da at hun hadde møtt nattens feer, og ble redd. Når barnet var født, tok hun det med seg og løp. Moren ble liggende igjen alene.
>
> Jordmoren la barnet ved en pytt, hvor hun håpet at dagens gode feer skulle finne det. Selv flyktet hun i frykt for å bli fanget i skogen for alltid; og hun kom aldri mer tilbake.»

22.2 Enstøingen som vokter bøker

Der fortelles om en merkelig mann, som har slått seg ned i ensomhet på grensen mellom Iberia og Languedoc. Det sies at han er meget belest, og at han vokter en stor hemmelighet. Ryktene sier også at dette har noe med Hinnemannen, og det er ikke klart om han er for eller mot ham.

22.3 Trollmannen

22.3.1 Trollmannen og abbeden

Denne legenden fortelles i Languedoc og er merkbart forandret i forhold til legendene i Østeuropa.

> «Trollmannen var svært lenge en venn av abbeden i Toulouse. Med tiden derimot, da han ble eldre og staere, ble han også mer egenrådig og egoistisk. Til slutt verdsatte han bare sine egne magisk gjenstander, og han nektet fullstendig å bøye seg for Gud og aller minst ville han bøye seg for kirken.
>
> Dermed ble han også uvenner med abbeden, og han ble lyst i bann; men trollmannen bare lo og trakk seg tilbake i fjellene for å lave flere magiske våben som han skulle bruke for å sikre sin egen makt og rikdom. Han solgte tilogmed sin sjel til Mørkets fyrste.
>
> Til slutt sendte abbeden en hær til fjellene, for til slutt å fange trollmannenen som på slikt grusomt vis handlet mot Gud; men nå fikk trollmannen hjelp av Mørkets Prinser til å flykte, og siden har ingen sett ham.»

22.4 Pasaquine

22.4.1 Ekens folk

For en tid tilbake var jeg på besøk hos Ekens folk. De bodde sammen med Morseken i et stort hus, som en gang hadde vært jaktslottet til greven. Morseken hadde slått rot under slottet, og brutt seg gjennom gulvet og gjennom taket; for å jage greven ut av landet, for greven var en ond mann som dro ut i skogene og skjøt alver og dyr blott for moro skyld.

Men folk i området respekterer Moderen, og Eken verner folket. Hver kveld heller de vin og øl på Ekens røtter for at hun skal vokse og fortsatt verne trygt om dem.

Landsbyfolket sier at eken kom for å befri dem fra en ond herre som kom til egnen for to mannsaldre siden. Herren var meget rik, og han kom for å drive jakt i skogene der. Han fòr brutalt frem og Moderen ble meget harm.

22.4.2 Greven og Eken